

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) 'הוֹסֵם' ד"ה וּפְלִגְנָחַת וְכוּ'
וְלִיְרֵל אַחֵר שֶׁנִּתְחַסֵּר עַל
אֶחָד חָזַר וְנוֹדַע לוֹ עַל
אֶחָד: (ב) ד"ה שֶׁהָיָה וְכוּ'
וְהַחֲלֹט: (ג) עַל דָּבָר שֶׁ
שָׁמַע: (ד) ד"ה רִישׁ יוֹטֵר וְכוּ'
קִרְיַת בְּחִמְתּוֹ אוֹ שׁוּבֵר מִלֵּל
וְכוּ' ע"י כֹּהֵן הַלְוִיָּה קָה
שָׁמַע: (ו) בְּאֵד לֹא
לִבְרִי מִן הַלְוִיָּה דוּ שָׁמַע:

גליון הש"ס

בשם' ונודע לו יהוה ונודע לו
ש' ענין דף 5 ע"ה חדר
המנוח: 'חם' ו"ה חדר
יהוה דשאן משה ראש
בבר' ק"ל ע"ה חדר
ענין דף 7 ע"ה חדר
לכך דבר' ענין ע"ה חדר
דק חשש דלחם חסול ע"ה
חשן ו"ה חדר
לכך ו"ה חדר
הכרח ו"ה ע"ה חדר
ע"ה חדר

רבינו חננאל

[illegible]

המצניע פרק עשירי שבת

וייב דקתני מיתה: וסא אף
סא דר"י ור"ל. דאפלוגי
עא: אפלוגי נמי רב ששת
קסבר דאין ידיעות מחלקות

ששנג על האוכלין והזר על הכלי מתקף לה
 רב אשי והא אף על הכלי קתני אלא א"ר
 אשי כגון ששנג בזה וכו' ג' נודע לו וחזר
 ג' נודע לו ובפלוגתא ^הדרבי יוחנן ור"ש בן
 לקיש: את הני במטה פטור אף על המטה:
 ל"מא מתנ' רבי נתן היא ולא רבנן דתניא
^ההמוציא בהמה חיה ועוף לרה"ר בין חין
 ובינן שחוטין חייב רבי נתן ואמר על שחוטין
 חייב ועל חין פטור ^השהני נושא את עצמו
 ואמר רביא אפילו תימא רבנן ע"כ לא פליגי
 דרבנן עליה דרבי נתן אלא בבמה חיה
 ועוף במשרבטי נפשיהו אבל אדם חיה ג' נדשא
 ואת עצמו אפילו רבנן מודו א"ל רב אדא בר
 אבהה לרבא והא דתנן ^הבן בתירא מתיר
 בכסוס ותניא בן בתירא ^המתיר כסוס מפני
 שהוא עושה בו מלאכה שאין חייבין עליו
 חטאת ואמר רבי יוחנן בן בתירא ורבי נתן
 ואמרו דבר אחד ואי אמרת דלא פליגי רבנן
 עליה דר' נתן אלא בבמה חיה ועוף משום
 דמשרבטי נפשיהו מאי איריא בן בתירא
 דורכי נתן והאמרת אפילו רבנן מודו כי א"ר
 יוחנן כסוס המיוחד לעופות ומי איכא סוס
 המיוחד לעופות אין איכא ^ה(דבי וי"אדן א"ר
 יוחנן ^הימודה ר' נתן בכפות א"ל רב אדא בר
 מתנה לאב"י והא הני פרסאי דכמאן דכפתי
 דמו וא"ר יוחנן בן בתירא ור' נתן אמרו דבר
 אחד התם ^הרמות רוחא הוא דנקיש להו
 דההוא פרדשכא דרתח מלכא עילויה ודהיט
 תלתא פרסי בכרעיה: את המת במטה חייב
 וכן כוית מן המת וכו': "אמר רבה בב"ח א"ר
 יוחנן וא"ר יוסף אמר רשב"ל פטור היה ר"ש
 אף

י. תרמ"ז ואילו לא חתני

שאלה לרבים לגופו חייב
דמועה גמ' ורשב"א אור
ש"ר שבען פז' רחמי
אלה לעני אחר י' האור
לר' למה וימשך י' זה
למה המוקטן ואין עומד
אלה דמי לפתחם שמשכן
לעזרות אולם הנשחטים ו
י' אור זה למה גופו שאלו
חד דוכא ומכא נחלה של
זו אלא לעשות פתחין כדכ
שכן י' והרס י' שאל להר
לתקן י' אור ממה שהיה
למוריד איתא ארשני דש
לגמ' כמו שהיה בתש
שכן וליס בתקולתים עון
דדורו גופו וגופו היה דל
בני דבר נחש ש' טס
כמי ד' נחש שלא יסמ א
על הפחלה המהובחנה כ
י' אית זה ופי' אור נ
ר' למה זה ורש"א היה
ר' דברטו היה שלא היה
דברטו שלא היה קרוב אל
לעטול דמי אסורא דרנ
97 עמ' 101 * ע"ש למר

צד.

כפולוגתא ר' יוחנן ור"פ. פי' חייב שתי מטאות לרבי יוחנן כשנודע לו וחזר ונודע לו ידיעות מחלקות ור"ל אחר (6) שנחשפ' נודע לו על אחד ופי' הקונטרס אין נראה לר"י דנתי ליתא לו לרב ששתי ידיעות מחלקות מ"מ יעמיד כנודע לו על האחד כשצריך בפרט דכפרה לרבי מחלקות:

על הכלי מתקין לה
ובלי קתני אלא א"ר
בזה "ונודע לו וחזר
דברי יוחנן ור"ש בן
נפמור אף על המטה:
יא ולא רבנן דתני
עוף לדרה"ר בין חיי
חן ואמר על שחוטין
החי נושא את עצמו
רבנן ע"כ לא פליגי
אלא בבחמה חיה
אכל אדם חי דנושא
ודוא א"ל בר אדא בר
המא: (ג) רבנן אמר

שהחי נושא את עצמו.
לר"י למה פטור דמי
שהחי מיקל עמו והלא אפילו במחא
קל יותר גמיו וזו משום דשנים
שעשו פטורין הא היו זה יכול זה
אע"י יכול שאין הישאל יכול לו כח
עצמו בלא הטוא והנשא יכול לו כח
לנפשו אפילו הים מים ואומר ר"י
דממשק גמריק שלא היו טשאין דבר
מי שהמשיק האילוס היו הולכים
דגריהם והחלוון (ב) מיד היו פוצעין
אזוון טרס ימות דמחא דלמיט
נשמה טפי נחא ליה כי היכי דלפלי
ציעובי: (א) אב"ר וי נושא את
עצמו. תימה דצריס גוטל (ו) לקחן דף
המא: משמע פליגי נמי כלס

י' נתן

סְבִירָה לִּיה וְאוֹמֵר רַשָּׁיִ"ל דָּקֵן
כִּכְמָה דְּמִי דַמְרָנִיעַ נִפְסִיה אֵין
קָשָׁה לֵן דַּנְפֶּרֶק מִפִּיֵן (שם דף קכח)
מִינֵה מַדְרִין בְּמָה חֵיה וְעוֹף צִמְרָה
אֲזַל לֹא בְּהִירִ" וְהַשָּׁה מַדְדָּה אֵת
בְּנֵה בְּהִירִ" וּפִירֵשׁ הַחֵם בְּקוֹנְטֵרֵם
דִּכְמָה בְּהִירִ" לֹא שִׁמָּה יִבְיִהֵם מִן
הַאֲרֵץ וְסַתְמָה כִּרְבָּנִן דִּר' נָתַן דְּמַחֲיִיב
אֲזַל בְּנֵה אִי נִמִּי מַגְבֵּה לִי הֵא אֲבָדָם
מִדּוֹר רַבִּין דְּמִי נוֹשָׁא אֵין עֲלֵמָה וְסַתְמָה
הַהוּא דַּנְפֶּרֶק טַעַל אִיירִי בְּחִיטּוֹן בֵּן
יִוֵּמָן: **בְּסוֹם** הַמִּיחֹדֶה עֵשׂוֹת.
וְכֵן בְּחִירָה מַחֲזִיר כְּסוּם כָּלֵל הַקּוֹסִים
קֶאֱמֵר וְרַבִּין אֶפְרַיִם כָּלֵל הַקּוֹסִים
מִשּׁוֹם קוֹם הַמִּיחֹדֶה לְעוֹשׂוֹת לֹאֵל חִילְקֵי
חֲכָמִים בְּקוֹסִים: **סוֹסָא** חִילְקֵי
וְיִיאֲדֵן. פִּרְ"ה שֶׁכֵּן צִידי עוֹשׂוֹת מִנִּיחִין
עֵלִיָּן עוֹשׂוֹת שְׁלֵחִין שְׁלֵחִין בְּהַן עוֹשׂוֹת
אַחֲרֵים אֲזַל לִפְרֵשׁ בְּעוֹשׂוֹת
הַיְזָדִידִין דְּבִינֵי בְּחִיטּוֹן יִנְיֵבו וְאַחֲרֵי

[illegible]

חייב. ור' שמעון פונעל, א"ר אבא א"ר יוחנן ורב יוסף

עין משפט
טר מצוה

בז"א א מ"י פ"ח מהל' שבת
הלכה טו:
בבב ב מ"י פ"ח שם הלכה
ד:
ל ב מ"י פ"ח שם הלכה טו:

מוסף רש"י

שהחיי נרשם את עצמו.
ואין זו אלא תמוס שטות
לדומה שם. בין בחירתו מחיר
בסוס. שכן מלאכתו אלא
הרבה והרבה שטות היא
ללא מלאכה. תמוס דוד נשא
את עצמו. לא ארבעה נן נשא
אחי להשאילו ולהשכירו (שני)
יד ושכיר בנחות ב. דלן
ריבין על גבי נהמה גבי
שטות חן על גבי נהמה
שטות (שני)

בְּיָמֵינוּ

ובמפלוגתא דר' יוחנן ור' ל'קיש. עיקר דיליה בפרק כלל גדול.

וְחִנּוּאֵל (הַחֲמִידָה)

[illegible]